

[Ministeren for Grønland.]

det ikke længere så meget bliver Grønlands-politik, der skal føres, som grønlænderpolitik, og det er jeg enig i.

I sammenhæng dermed er det vel rimeligt at pege på, at der nu er sat en hel del i gang, som skulle give større lokal indflydelse. I spørgsmålet om byrdefordelingen imellem staten, landsrådet og kommunerne finder der en kulegravning sted, som jeg tror vil komme til at medføre større grønlandsk indflydelse, måske især i kommunerne, i forhold til staten. Også et forsøg på at effektivisere kæmnerkontorerne vil nok komme til at tendere i samme retning: at grønlænderne får og bliver i stand til at have større indflydelse på administrationen af de midler, der stilles til rådighed. Det er naturligvis også sådan, og det er jo rigtigt og glædeligt, at samtidig med, at vi nu taler om og bearbejder i forskellige organer muligheden for indførelse af en indkomstskat i Grønland, vil en reel grønlandsk medindflydelse få større muligheder, når grønlænderne selv er med til at bære byrderne. Jeg har tidligere sagt, at jeg agter at nedsætte en arbejdsgruppe til at kulegrave det store spørgsmål om byrdefordelingsproblemerne imellem staten, landsrådet og kommunerne, og breve til en række personer, som vi gerne vil have til at danne denne arbejdsgruppe, udgår fra Grønlandsministeriet i løbet af få dage.

Per Hækkerup: I forlængelse af det, Grønlandsministeren netop sagde, vil jeg gerne sige til Grønlandsministeren og til statsministeren, at vi fra socialdemokratiets side kan støtte de synspunkter, som de to grønlandske medlemmer gjorde gældende vedrørende posttaksterne. Jeg synes faktisk, det er en meget uheldig fremgangsmåde, man har anvendt her, og vi kan ikke rigtig se, at det kan fremme det fornuftige og gode forhold imellem Grønland og Danmark.

Til økonomi- og markedsministeren skal jeg ikke gøre bemærkninger vedrørende det, ministeren sagde om markedsproblemerne, men derimod en enkelt bemærkning om det,

ministeren sagde vedrørende obligationsrationeringen, som ministeren kaldte en gammel travet, vi hev frem af stalden. Ministeren mente, at det ikke var noget så forfærdelig stort problem, for det, man i givet fald kunne skære ned, var måske 10 pct. alt i alt. Se, nu blev der, hvis jeg husker Nationalbankens statistik rigtig, udstedt for mellem 23 og 24 milliarder kr. obligationer og pantebreve i 1969. Selv 10 pct. ville altså andrage et beløb af en betragtelig størrelse, nemlig på 2,3 til 2,4 milliarder kr., som er med til at stimulere efterspørgslen, om jeg så må sige, er med til at presse renten i vejret. Det kan være vanskeligt at sammenligne talstørrelser, men det er dog immervæk mere end halvdelen af betalingsbalanceunderskuddet, selv om jeg erkender, at disse to tal ikke umiddelbart kan sammenlignes.

Men ministeren såvel som ordførerne hr. Haunstrup Clemmensen, hr. Enggaard og hr. Niels Helveg Petersen forstod ikke rigtig, hvad meningen var med en obligationsrationering. Jeg vil gerne understrege, at vi mener ikke, der derved skabes mere kapital, men den kapital, der stilles til rådighed gennem en rationering, kan stilles til rådighed billigere, end hvis begrænsningen skal ske over en prisdannelse. Det er simpelt hen det, der er problemet, og det, der er sket, er, at efter at regeringen ophævede obligationsrationeringen, er renten steget i Danmark, så vi i dag har Europarekord. Det betyder måske, at vi har en rente, der ligger 20-30 pct. højere, end den burde være, det betyder, at huslejerne i Danmark i nybyggeriet er blevet måske 20-30 pct. højere, end de burde være. Det betyder, at erhvervslivet har fået tungere rentevilkår, end det burde have. Det har skadet vort konkurrenceniveau. Det er mig ubegribeligt, at økonomi- og markedsministeren, som har været professor i nationaløkonomi, ikke forstår dette — også, at statsministeren ikke forstår det.

Til finansministeren vil jeg gerne sige, at finanspolitikken ikke var anfægtet. Nu mente jeg oprigtig talt ikke, der var tid til